

Denizlerin çocuęu

– ferda'ca · 04 Temmuz 2014

Yarım kundaklı bebekler
ağladı durdu saydam yaşamlarda...

Isırıldı elma yanaklarından
sancılı bir şiir doğurdu
geldi baş aşığıya çocuk...

Camda yürüdü yansıması
soluęu deędi
uzun yol şoförünün dikiz aynasına
Sollandı durdu
kimsesiz çiçek tarlasında...

Susamı yanık İstanbul simidi gibi
yüzünden düşerdi bin bir parça.
Cebinde şekerleri
içinde hüznüleri ile çekerdi içini.
Katlanırdı kefeni
minik parmaklarının değdiği
boyacı sandığında....

Mavi mavi aęladı hep
deniz kenarında...
Gülün ucunda kurudu
pembe hayalleri
Dikenin doruęunda parçalandı
insanlığın son durağı....

Düş kıvrımında örselendi
sanrılı gülüşleri.
Bir şamar patladı
yaşamın avuçlarında
Belalı şiir çingenesi
akordiyon çaldı ruhunda...
Yorgandan dışarı çıktı

azalan nabız atışları...

Kağıt mendilden
kayıklar yüzdü gülücüklerinde,
Binlerce kez battı da;
Güne kondu camında
fark edilmedi alaborası...
Yıkandıkça çekti günleri,
gölgelendi hüznün adasında gözleri...
Kısa pantolonlu günlerinin
dudakları koptu takvimlerinde...

Hokkanın mavisine düşen
çocuk kahkahasını getirin bana
Divit mağrurluğu olsun
cumartesi oluklarında.
Dökülsün denizlerin resmi,
çocukların kucağına

Ne çok kalabalıktınız çocuk
karınca yuvalarına sığamayan...

Ferda Özsoy

Ne çok kalabalıktı yüreğin bir köşesine sığamadığım...